

הלכה ערוכה

תשובות ופסקים שנתבררו בבית ההוראה

פרשת תצוה תשפ"ב | גליון י"א

ש"ת ערוכות בקצרה

הכרעות ברורות ותשובות קצרות שנתקבלו ונשמעו
מיפי מורינו הגאב"ד שליט"א בקו בית ההוראה

שאלה: חתם בטעות בתפילת שמונה עשרה - בא"י
גאל ישראל, במקום גואל ישראל, ושהה יותר מכדי
דיבור. כיצד ינהג.

תשובה: אם שהה יותר מכדי דיבור, או שהתחיל ברכת
רפאנו, יחזור לראש התפילה. שתי החתימות שונות זו
מזו. בברכת גאל ישראל חותמים את ברכת אמת ויציב
ואמת ואמונה, ובליל הסדר את ברכת - 'אשר גאלנו'.
המשמעות היא - הוראה על כך שהשי"ת גאל אותנו
בעבר ממצרים. לעומת זאת ברכת גואל ישראל היא
סיום לבקשה - 'ראה נא בענינו... וגאלנו מהרה';
ומשמעותה, השי"ת גואל ישראל גם בהווה, ויכול
למהר לגאלנו.

שאלה: חלם באמצע תפילת שמונה עשרה, ומתוך
היסח הדעת אמר באמצע שמע קולנו את תפילת אלקי
נצור, וחש בכך רק לאחר שסיים עד לאחר יהיו לרצון
... וגואלי. כיצד ינהג.

תשובה: היות וכשאמר יהיו לרצון, לא התכוין לסיים
את תפילת שמונה עשרה, אלא אמר זאת בלי שום
מחשבה, אין זה נחשב שסיים את התפילה בטעות,
שאז היה עליו לחזור לראש, אלא כ'שחש בשוגג, שיכול
להמשיך את תפילתו כרגיל.

שאלה: התעניין אצל חבר אם יודע על דירה למכירה,
והחבר הציע לו דירה. האם כשקנה את הדירה, צריך
לשלם לו דמי תיווך, על אף שלא דיברו על זה מראש,
והקונה לא חשב שייצטרך לשלם דמי תיווך.

תשובה: די בזה שהחבר שהציע את הדירה, חשב
מראש לבקש כסף, כדי שהקונה יתחייב לשלם לו, אף
שלא סיכמו זאת. התשלום הוא על ההנאה שקיבל,
ויסוד החיוב הוא מדין "יורד לשדה חברו
העשויה ליטע".

תשובה ערוכה

מאת מורינו הגאב"ד שליט"א

טבילת כלי לבישול ביצים

סיר חשמלי לבישול ביצים, שיש בתוכו רשת שבה שמים את
הביצים, והרשת מגיעה עד אמצע הכלי, וכדי לבשל ממלאים את ה
סיר במים ושמים את הביצים ברשת, האם צריך לטבול גם את
הסיר, או רק את הרשת.

כתב הבית יוסף (יו"ד סי' ק"כ): "כתב סמ"ק (בהגהות סי' קצט
אות א), טריפידיו"ש [חצובה, ט"ז ס"ק ו'] אין צריך טבילה.
דאף על גב ששופתין עליה קדרה של מאכל, כיון שאין נותנים
עליו המאכל עצמו, אינו צריך טבילה. אבל הגריילי"ש [רשת
צלייה] צריך טבילה, לפי שצולין עליו ממש המאכל עצמו".
וכ"פ בשו"ע (שם סעי' ד).

לפי זה היה נראה לי לחדש, שכיון שהמים אינם נאכלים,
ובאים רק להכשיר את הביצה, והביצה אינה נוגעת בדפנות
הסיר, אין צריך לטבול את הסיר, אלא רק את הרשת שבה
נוגעת הביצה.

אלא שראיתי בביאור הגר"א (שם) שכתב: "טרפידיו"ש כו'
אבל כו', כמו שכתוב שם - כלי סעודה אמורים בפרשה.
ופירש הרשב"א, דכתיב כל אשר יבא באש תעבירו באש כו',
איזה דבר שבא באש צריך להכשירו באש, זה כלי סעודה
שבולע כו', משא"כ כאן דאינו בולע, כמו שתי קדירות, כמו
שכתוב לעיל סי' צ"ב סס"ח וס"ס צ"ג. ואף על גב דבאו"ח סי'
תנ"א ס"ד מצריך ליבון, חומרא בעלמא היא, מפני שפעמים
נשפך עיסה עליה, עכ"ל.

המשך בעמ' ד'

קו 'הלכה למעשה' - מענה הלכתי 24 שעות ביממה 03-805500

הרה"ג ר' יהושע צבי הלוי יוזשעף שליט"א
דומ"ץ בבית ההוראה
ומו"ץ ורו"כ דקהילת סאטמאר בני ברק

השתמש בטליתו של אביו ללא רשות

מעשה באברך שהתארח בשבת קודש בבית הוריו. בשבת בבוקר שם לב ששכח את טליתו בביתו, ושאל את אמו אם יש בבית טלית מיוותרת, והביאה לו את טליתו של אביו המיוחדת ליו"ט. האברך התעטף מיד בטליתו ובירך עליה, ורק אחרי שהגיע לביהכ"ס סיפר לאביו שהשתמש בטליתו, וקיבל את רשותו המפורשת של האב.

ויש לדון ולברר:

- א. האם היה מותר לאברך להשתמש בטליתו של אביו, ללא רשות המפורשת.
- ב. האם נהג כהלכה כשבירך על הטלית בלי רשותו של האב.
- ג. אם נאמר שאסור לברך על הטלית בלי רשות - מה הדין בדיעבד, האם צריך לברך שוב, בעת שמקבל רשות מאביו.

תשובה:

משתמש בטליתו חבירו: בשו"ע או"ח (סימן י"ד) נפסק שמותר ליטול טלית חבירו ולברך עליה, גם כשלוקחה בלי ידיעתו, ודינחא ליה לאינש דליעבד מצוה בממוניה. אמנם כתבו הט"ז ומג"א בשם רש"י, שהיה יותר הוא רק במקום שהטלית שם, אבל אסור להוציאה מביתו לביהכ"ס, דלא ניחא ליה לאינש שיטלטלו הפציו במקום שאין מיוחדים לו (שועה"ר ס"י). אך בנידו"ד מסתבר שאף שהוציאה את הטלית מבית הוריו לביהכ"ס, עדיין שייך לומר שנוחה דעתו של האב בזה, שהרי אינו רוצה שבנו יתבזה ויתפלל בלי טלית. ומה שכתבו הפוסקים שהבעה"ב מקפיד אם מוציאים החפץ למקום אחר, היינו אצל סתם אנשים ולא בבנו.

ברכה על הטלית: הנה 'טלית שאולה' פטורה מציצית ואין מברכים עליה, ויכול לברך רק אם המשאל מקנה לו אותה במתנה על מנת להחזיר. ובאופן שמתעטף בטלית חבירו, הרי הבעלים אינו לפנינו ואינו יכול לקנות חפץ בלא דעת בעליו, ונמצא שדינה כטלית שאולה שאין מברך עליה.

אכן דעת המג"א שהלוקח טלית חבירו שלא מדעתו, יכול לברך. וטעמו בזה, שאף שטלית שאולה פטורה מציצית, מ"מ יכול לברך, כמו הנשים שפטורות מ"ע שהזמן גרמא, ומ"מ יכולות להכניס את עצמן לידי חיוב ולברך על המצוות אע"פ שפטורות, וכן הסכים להלכה בשועה"ר (פע"י י"א) שאינו חייב בברכה, אבל אם ירצה לברך הרשות בידו.

אך האחרונים הקשו ע"ז (עיין ברעק"א ודרך החיים), שדווקא במ"ע שהזמן גרמא, שלא חסר כלום בתנאי המצוה, אלא ש'הגברא' פטור, בזה הדין שאפשר להכניס עצמו לחיוב. אבל בטלית שאולה הרי הפטור הוא ב'חפצא', שהטלית פטורה מציצית כיון שאינה שלו, ולא שייך לחייב את עצמו ולברך.

הכרעת המשנ"ב שיותר טוב שיכוון לא לקנות את הטלית, ולא לברך. ובתורת חיים (סופר, סק"י) כתב שהמנהג לברך אפילו כששואל שלא מדעת. ובכף החיים (סק"ב) כתב שהסומך על דברי השו"ע לא הפסיד, ובמקום מנהג אין אומרים שספק ברכות להקל.

טלית שאולה, כשקיבל רשות מאמו: אכן, בנידו"ד שהבן קיבל רשות מאמו להשתמש בטלית, י"ל שיכול לברך על הטלית גם לדעת החולקים על המג"א, שהרי יש זכות לאשה להקנות את הטלית כמתנה ע"מ להחזיר, באופן שאומדים את דעת בעה"ב שניחא ליה להקנות, וכמבואר בדין הנוטל לולב של חבירו, שנחלקו הפוסקים (סימן תרנ"ח ס"ג) אם יכול לצאת יד"ח כשאשת חבירו נתנה לו ד' מינינים של בעלה, ללא ידיעתו.

שדעת הא"ר (סק"ד), הפמ"ג (א"א סק"ג), והחיי אדם (כלל קנ"ב ס"ז) שאם משערים שהבעל לא יקפיד, וניחא ליה, יצא יד"ח. [ועיין בערוה"ש (ח"מ סימן ע"ב ס"א) שמותר לשאול מאשה ספר של בעל, כי ודאי אין אדם מקפיד על אשתו, וכמו השאלת שאר כלי בית].

אמנם המשנ"ב (סק"ה) נקט כדעת הבכורי יעקב שחולק על המג"א, וס"ל שאף שניחא ליה לבעל לקיים מצוה בממוניה, זה מועיל רק לשאר הימים שיוצא בד' מינים שאולים, אבל ביום הראשון שיש דין 'לכם', לא יצא יד"ח, כיון שאין רשות לאשה להקנות לאחרים את נכסי בעלה בלי רשותו.

אך כתב שם במשנ"ב, שכשחזר ונוטל אח"כ ד' מינים, לא יברך שוב, שיש לחשוש לדעת הא"ר והפמ"ג. ובזה מצאנו תשובה ברורה לשאלה ג' שהצבנו בתחילת הדברים - שגם אם נאמר שלכתחילה יש לחשוש שהאשה אינה יכולה להקנות את חפצי בעלה, מ"מ בדיעבד יש לחשוש לדעת הפוסקים המתירים, ואין לחזור ולברך.

היוצא לדינא:

- א. מותר לבן להשתמש בטליתו של אביו, אף שמוציאה מהבית לביהכ"ס, ודינחא לאביו דליעבד מצוה בממונו.
- ב. כשקיבל רשות מאמו, לכאורה יכול לברך על הטלית. [שהרי גם בלוקח טלית חבירו כתב המשנ"ב שטוב יותר לכוון שלא לקנות ולא יברך, ובנידו"ד שקיבל רשות מאמו, יש לצדד שיכול לברך גם להמשנ"ב].
- ג. ועכ"פ אם כבר בירך, וודאי לא יחזור לברך אח"כ, כשמקבל רשות מפורשת מאביו.

* * *

הרה"ג ר' ישראל כהן שליט"א
דומ"ץ בבית ההוראה
מו"ץ בקהילת ויזניץ בני ברק

להחניף לרשע במקום הצורך

שאלה: האם יש איסור חנופה, כשפונה לאדם שהוא וודאי בחזקת רשע רח"ל, בבקשה לעזרה (וכגון למשרדי הרשויות הממשלתיות וכדו'), וכדי לפתוח עמו בדברים, משבחו ומהללו על טובו ויושרו, באופן שאין בזה איסור משום שקר?

תשובה: מקור איסור חנופה: תניא בספרי פרשת מסעי "ולא תחניפו את הארץ, זו אזהרה לחנפים". הרמב"ן (בהשגות לסהמ"צ סוף שורש ה) והיראים (סי' רמה) אף מנאוהו במניין הלאווין.

ובגדר האיסור, כתבו היראים (שם ע"פ הגמרא סוטה מא), וכע"ז בשערי תשובה לרבנו יונה (ח"ג סימן קפד) ומאירי (סוטה שם), ששומע או רואה דבר עוולה אצל חבירו, או דבר שאינו הגון, ואומר 'טוב הוא', שמלבד שנמנע ממצוות תוכחה, הרי הוא בכלל 'מחזיק ידי עוברי עברה'. וכ"כ הח"ח (בפתיחה לאוין ט"ז, עיי"ש בבמ"ח באריכות מראשונים ואחרונים).

עוד כתב הרבינו יונה (שם אות ק"ט) שעצם להלל רשע ולכבדו, הוא בכלל איסור חנופה, ואף שאינו מחניף לו על דבר האיסור, רק עצם הכבוד שמכבדו, ועל זה נאמר 'עזבי תורה יהללו רשע', לפי שייחשב צדיק אצל השומעים ויכבדוהו ותגבר ידו, ועוד שמכשילו שלא ישוב מדרכו הרעה, כענין שנאמר 'בפה חנף ישחית רעהו'. והוא הדין המשבח אדם במעלות שאין בו, שהשומעים סומכים על דבריו ובאים לידי מכשול ונוק על ידו. וכן מנו בכלל החנפים המחניף לאנשי זרוע, כדי שיכבדוהו וינשאוהו.

במקום סנה: במנורת המאור (נר ב' כלל ג' ח"א פ"א) כתב: "ראוי לירא את דבר ה', למסור עצמו בסנה, ואל יכבד על ראשו עון פלילי כזה". והביא ראיה מגמרא סוטה (שם) במעשה שאגרופס המלך ישב בעזרה, ונעשנו על שהחניפו לו, אף שהיה מלך ומוראו גדול. וכל שכן שאיסור גמור להחניף לאדם ולתארו בתוארי כבוד ויקר, בשביל שיצילו מהזיק ממון.

והנה שם בהמשך הגמרא מובא: "דרש רבי יהודה בר מערבא ואיתימא רבי שמעון בן פזי - מותר להחניף לרשעים בעוה"ז וכו'. ר' שמעון בן לקיש אמר מהכא [שאמר יעקב לעשיו, ראיתי פניך] כראות פני אלקים ותרצני ופליגא דרבי לוי וכו' [שמפרש שיעקב אבינו רק איים על עשיו, שידע שדרגתו גבוהה, שראה מלאכים]. ובשו"ת דברי יציב (ח"ו סימן ק"ג) דן בדברי הגמרא, אם הלכה כר"ש בן לקיש או כלו, ונוטה לומר שהלכה כלו ואסור להחניף.

ולכאורה מבואר מסוגיא זו, שלדעת חלק מהאמוראים מותר להחניף לרשע. אך עיין בקרן אורה שם שפירש, שמותר רק מחמת יראה שהגוי יזיק לו. ובשע"ת שם אות קצ"ט כתב, שהגמרא איירי רק כשמכבדו מחמת יראתו, ולא יחלוק לו כבוד - זולתי כדרך שמכבדים בני אדם. הרי שאסור לכבד רשע על דבריו האסורים, וההיתר הוא רק במקום סנה כשמשבחו על חכמתו בענייני דעלמא ובמעשיו הטובים, וכ"כ ביראים שם.

והנה בתוספות שם (ד"ה כל המחניף) כתבו, שבמקום סנה מותר להחניף. והוכיחו מנדרים (דף כב), שעולא אמר לרוצח - יאות עבדת, עיי"ש. ולכאורה תמוה מדוע לא הוכיחו מדברי ריש לקיש הנ"ל, בהמשך הגמרא שם, שהתיר להחניף במקום סנה. ועוד יש לתמוה, מאי שנא מכל איסורי תורה, שמותרים במקום פיקוח נפש, ומ"ט הוצרכו התוספות להביא ראיה. ועיין בשו"ת אגרות משה (ח"ב סימן נ"א) שעמד בזה, וביאר עפ"י דברי היש"ש (נב"ק ל"ח), שחייבים למסור נפש שלא לשנות שום דין מתורה"ק, וכל שינוי דין הוא ככופר בתורת משה. ולפי זה מובן, שהיה מקום לומר שאסור להודות לרוצח שיאות עבד, משום שהוא כמשנה דין תורה. וזה חידשו התוספות, שטעמו של עולא שהתיר לומר כן, הוא משום שלא אמר לרוצח שהוא מותר, אלא שיאות עבד, ואין כאן אמירה שמותר לעשות כן. ואף שאם לא היה סנה, היה אסור לו כן לגוי, משום שנראה כמסכים למעשיו וסובר שהוא מותר, אך על זה אינו חייב למסור נפשו.

וע"ע באגרו"מ שם, בתשובה לבני קהילה ששאלוהו על רופא מומחה, שסר מן הדרך ונשא אשה גויה רח"ל, והיה מגיע לביהכ"ס וביקש שיכבדוהו, והתיר לכבדו להוציא ס"ת וכדו' משום צורך גדול לציבור, שהיו צריכים לו מחמת מומחיותו בענייני רפואה, אך ציין שגם מזה יש להתרחק, ורק בצורך גדול יש להתיר.

הרי שהתיר בחנופה בענייני דעלמא, אף בלא סנה, ורק משום צורך הציבור ברופא מומחה.

נמצא מכאן שאסור להחניף לרשע על מעשי איסור, וגם במקום סנה וחשש פיקוח נפש אסור, אלא שבמקרה

זה מותר לומר 'יאות עבדי'. ולהחניף על שאר ענייני דעלמא שאינם מעשי איסור - שלא במרום הצורך, אסור מדאורייתא, ובמקום סנה יש להקל אף שאינו פיקוח נפש, ובאגרות משה מתיר בצורך גדול של קהילה שלמה, אף שאין סנה.

* * *

הערות והארות

ראיתי בעלון לפרשת תרומה פסק הלכה, שספר מפתח אין בו קדושה כמו שאר הספרים, כיון שאין בו דברי תורה, אלא רק מפנה לספרים אחרים. ברצוני להבין, הרי יש בספר המפתח כותרות שמעתיקות כמה מילים מתוך הספרים שלשם מפנה הספר, ולפעמים גם משפט שלם. ואם כן למה לא נחשיב את הספר לדברי תורה, בגלל זה.

בהזדמנות זו, אני נהנה כל שבוע מחדש מהעלון - חזקו ואמצו מ.ג.

תשובת מורנו הגאב"ד שליט"א:

בשו"ת אבני נזר (יו"ד סי' שע"ו ס"ק כ"ה) כתב: "לפי מה שכתבנו לעיל (שם) שקדושת הגמרות רק משום שעומדים ללמוד בהם, ודמי לבית הכנסת שקדושתה משום שאומרים בה דבר שבקדושה, ומבואר בש"ס, דבהזמנה בלבד אינו מתקדשת למ"ד הזמנה לאו מילתא, הכי נמי אין הגמרות מתקדשים כל זמן שלא ילמדו בהם, בין לפי מה שכתבנו שגמרות דין תשמיש קדושה, בין לפי מה שכתבו הט"ז ומג"א דדין גוף קדושה יש להם, דמכל מקום דומה לביהכ"ס, דהזמנה לאו מילתא הוא". גם החפ"ץ חיים ז"ע (מכתבי הח"ה סי' פ"ג) נקט כן בפשיטות, שספר שעדיין לא למדו בו, לא נתקדש, כיון שאין זו אלא הזמנה בעלמא.

ויותר מזה כתב בשו"ת אגרות משה (א"ח ח"ד סי' ל"ט) לענין חלק מדף של ספר קודש: "הספרים, ליכא שום מצוה מצד הכתיבה עצמה, אלא מצד מצות הלמוד. שתורה שבכתב שאיכא חיוב הלמוד דוקא בכתובים כדון, ראו חכמים שהוא דבר שלא יוכלו הרוב ללמוד מס"ת והנביאים והכתובים שנכתבו כדון, והתירו משום עת לעשות לה' לכתוב בספרים כרוכים על הניר ללמד בהם. וגם מצד מצות הלמוד תורה שבע"פ, שכמעט לא היה אפשר לרוב היותר גדול בעל פה, התירו לכתוב תורה שבע"פ. שנמצא שכל המצוה דכתיבת הספרים, הוא רק בשביל הלמוד. שבלא ענין הלמוד, אדרבה, היה זה דבר איסור, תורה שבכתב שלא הוכשר אלא בכתב אשורית על הספר ובדיו ודוקא ספרים שלמים, ותורה שבע"פ לא הותר לכתוב כלל. ודוקא מצד הלמוד, שהתירו לכתוב, איכא ממילא מצוה גם בכתיבתן, דהרי זה עושה שיוכל לקיים מצות הלמוד. וא"כ ודאי גם הקדושה שנעשה על ספרים אלו, הוא נמי מצד שנעשו ללמוד בהם דוקא. וממילא כשלא שייך שוב ללמוד בהם, הרי יש לנו לומר דאזלא קדושתיה. ולענין זה לא שייך מעלה, אף שנשאר שורות שלימות. דודאי למי שרוצה ללמוד, לא שייך ללמוד במקצת דף, וכל שכן שלא שייך ללמוד בנשאר חצי מדבור תוספת וחצי מדבור אחד מרשב"א ורמב"ן וכדומה".

ואם כן, כל שכן שספר שאינו מיועד כלל מתחילה ללמוד מתוכו, אלא רק להשתמש בו כדי ללמוד בספרים אחרים, ויש בו רק שורות בודדות מתוך ספרי הקודש, שאין לו קדושת כתבי הקודש.

קו 'הלכה למעשה' - מענה הלכתי 24 שעות ביממה 03-805500

תשובה ערוכה

// המשך

וא"כ בנדון דידן, שמבשלים בסיר ביצים בלי אפרוח, אין הסיר נעשה לבישול שיש בו בליעה, ואין צריך לטבול אלא את הרשת, אפילו לדעת הגר"א.

ולכאורה צריך ביאור לדברי הרשב"א הנ"ל, מהא דאיתא (ע"ז שם): "ת"ר הלוקח כלי תשמיש מן העובדי כוכבים, דברים שלא נשתמש בהן, מטבילין והן טהורין. דברים שנשתמש בהן ע"י צונן, כגון כוסות וקתניות וצלוחיות, מדיחין ומטבילין והם טהורין. דברים שנשתמש בהן ע"י חמין, כגון היורות הקומקמוסון ומחמי חמין, מגעילין ומטבילין והן טהורין" וכו', הרי שצריך לטבול גם כלי שמשמשים בו בצונן ואינו בולע.

ועל כרחק דלא בא הרשב"א למעט מה שאינו בולע, שהרי בסיפא דקרא דכלי מדין כתיב – וכל דבר אשר לא יבא באש תעבירו במים וטהר. ולא אתא אלא לבאר מה מקרי "בא באש" דמתחייב מכח רישא דקרא. וא"כ לדינא מתחייב כל כלי שהאוכל נבלע בו, מכח רישא דקרא, וכלי שהאוכל נוגע בו, אפילו אם אינו בולע, מכח סיפא דקרא, דלא גרע מכלי שתשמישו בצונן שאינו בולע.

עכ"פ בנדון דידן שהסיר אינו נוגע וגם אינו בולע, א"צ טבילה אפילו לפי הגר"א.

אלא שהעירוני, שיש המנקבים את הביצה לפני הבישול (כדי שלא תתבקע הקליפה), ואם כן הכלי בולע מהביצה דרך הנקב. וצדקו דבריהם, שאם נוהגים לבשל את הביצה בכלי כשהיא נקובה, טעון הכלי טבילה לדעת הגר"א, וכדי לחוש לדעתו, יש לטבול בלא ברכה.

מה שהביא הגר"א בשם הרשב"א, כוונתו למה שכתב (תורת הבית הארוך בית ד שער ד): "לענין טבילת הכלים שאדם לוקח מן הנכרי שכתבנו, אינה אלא בכלי מתכות ובכלי סעודה... דגרסינן התם (ע"ז ע"ה ע"ב) - אמר רבה בר אבוח, אפילו כלים חדשים במשמע. דהא ישנים כי מלבנן באור כחדשים הן דמיאן, ואפילו הכי בעו טבילה. מתקיף לה רב ששת, אי הכי אפילו זוזא דסרבלא נמי. א"ל רבא, כלי סעודה אמורין בפרשה. כלומר מדכתיב כל אשר יבא באש, ואי זהו דבר שבא באש וצריך להכשירו באש, הוי אומר זה כלי סעודה שבו לע על ידי האש וצריך להפליט בלעו על ידי האש".

ולפי דבריו, מה שאין צריך לטבול את החצובה, הוא רק משום ששתי קדירות בלא רוטב, אינן בולעות זו מזו, כמו שכתב הרמ"א ביו"ד סי' צ"ב שצ"י. וא"כ לדבריו, כשיש בליעה מהמאכל לסיר, צריך טבילה.

והנה בשו"ע (שם סי' פ"ו סעי' ה') נפסק: "ביצת עוף טמא שנתבשלה עם אחרות, אם היא בקליפתה, אינה אוסרת. ואם היא קלופה, אוסרת... וביצה שיש בה אפרוח או דם, אוסרת המתבשל עמה, אפילו אם אינה קלופה".

מפרש הט"ז (שם ס"ק ט): "בקליפתה אינה אוסרת. דלא יחיבא טעמא כשהיא בקליפתה, כיון שאין בה ממש, רק מיא בעלמא, אין כח האור שולט בתוך הביצה, להוציא גוף האיסור ממנה. מה שאין כן בביצת אפרוח, שיש שם איסור שהוא דבר ממש, כל מה שיוצא ממנה אפילו דרך קליפתה אוסר האחרים".

שעות קבלת קהל בבית ההוראה

ע"י הגאב"ד שליט"א

8:20-8:40 בבית הכנסת קהל חסידים הרב לוין 3 שיכון ה' ב"ב

13:00-13:45 בבית הכנסת מאקווא רבנו תם 6 ב"ב

19:15-20:00 בבית הכנסת אנטיניא הושע 9 ב"ב

20:15-21:00 בבית הכנסת קאמארנא

רחוב דבורה הנביאה 14 ב"ב

ניתן להאזין לשיעורי הגאב"ד שליט"א, בטלפון: 073-3718126

שיעורים הנמסרים מפי מורינו הגאב"ד שליט"א

יום שני | בשעה 21:00

בבית המדרש קאמארנא רחוב דבורה הנביאה 14 הלכות חודשי העיבור

יום שלישי | בשעה 21:30

בביהמ"ד אמרי חיים רח' אהבת שלום 13 ב"ב הלכות טהרה (באידיש)

יום שישי | בשעה 09:30

בבית המדרש אש קודש רש"י 12 רמב"ם הלכות שמיטה ויובל

מוצאי שבת | בשעה 22:00

בבית המדרש לוקווע וולברוו" סירקין 8 הלכות ריבית

לקביעת תור לטוררות ברדני ממונות ושאר עניינים ע"י הגאב"ד שליט"א ניתן לפנות לקו בית ההוראה בשלוחה 413 | לשאלות בהלכה והערות בענין העלון ניתן לפנות למייל b038055000@gmail.com

קו 'הלכה למעשה' - מענה הלכתי 24 שעות ביממה 03-8055000